

hed, at den enkelte Tiendeyder ikke formaade at overvinde dem, idet Afløsningen kun kunde finde Sted fognevís og kun ad Frivillighedens Vej, medens der ikke gaves noget Middel til, selv naar kun en enkelt Tiendeyder i et Sogn modfattede sig Afløsningen, da at kunne fremtvinge denne. — Desuden er det jo en Kjendsgjerning, at ingen Tiendeyder, skjøndt den danske Tiendelovgivning ganske víst, ifølge Loven af 16de Februar 1866, skulde være gjældende i de indlemmede Distrikter fra 1ste April 1867, i Genhold til nævnte Lovbestemmelse har kunnet faa Naturaktienden afløst i Tidrummet fra 1ste April 1867 til Dato, vel nærmest paa Grund af, at der siden Tiendekommissionernes Ophævelse ikke gaves nogen Myndighed, der kunde foretage en saadan Afløsning. — For et mindre Distrikts Vedkommende, nemlig Bastrup, der i kirkelig Henseende stedse har ligget under Bamdrup Sogn i Ribe Amt, medens det i verdslig Henseende hart hørt til Skodborg Sogn i Haderslev Amt, synes det endogsaa af de Dplysninger, der ere tilfillede Udvalget af vedkommende Minister, utvivlsomt at fremgaa, at Afløsning af Naturaktienden ingenfinde har kunnet finde Sted, idet hverken den paagjældende kongerigke Tiendekommission, eller den Tiendekommission i Slesvig, som det syntes at maatte paaligge at ordne denne Sag, paa Grund af Distriktets eiendommelige og forvinklede Jurisdiktionsforhold, har ment at kunne indlade sig derpaa.

Som bekendt er Naturaktienden i Slesvig ikke afløst paa den Maade, at Ansættelsen er flet efter en Undersøgelse af, hvad Tienden af de paagjældende Forde efter disses Beskaffenhed m. v. kan antages at være værd paa det Tidspunkt, Afløsningen finder Sted, men derimod paa Grundlag af den virkelige Tiendeydelse i de sidste 10 Aar før Afløsningen. Dette Grundlag har Lovgivningsmagten godkjendt i den beslægtede Lov, der udkom den 26de Marts 1870 om Afløsning af Kvægtiende og Smaarebsel i de indlemmede forhen Slesvigke Distrikter, idet denne jo paabyder, at Afløsningen af disse Ydelse skal finde Sted efter Gjennemsnittet af den aarlige Ydelse i de 10 Aar, der gaa forud for Indlemmelsen i Konge-

riget, nemlig 1857—1866, og det er heller ikke ukjendt i den tidligere kongerigke Lovgivning, idet Afløsningen af Smaarebsel m. m. efter Loven af 19de Februar 1861 jo skal finde Sted paa samme Grundlag.

Da det utvivlsomt er vanskeligere at udfinde, hvad hver enkelt Tiendeyder gjennemsnitlig i 10 Aar har svaret i Tiende, end at komme til Rundskab om, hvad et helt Sogn eller et samlet Distrikt i saa Henseende har ydet, har jeg ment, at Afløsningen lettest og bedst kunde finde Sted fogne- eller distriktsvís, og at Tiendekommissionerne derpaa, i Eighed med hvad Slesvigke Tiendekommissioner før have gjort, efter de Dplysninger, der maatte kunne tilveiebringes, og isøvrigt efter bedste Skjøn, ville have at fordele Tiendebyrden paa hver enkelt Tiendeyder. Naar jeg har ment ikke at burde tage det Aaar, der ligger nmiddelbart bagved den nærværende Tid, men derimod Aaaret 1857—1866 til Grundlag for Tiendeafløsningen, da har jeg fornemlig gjort dette, fordi jeg vilde finde det høist urigtigt, i et saadant Aaar at medtage Aar, i hvilke det har været umuligt at faa nogen Tiendeafløsning bragt istand, men ogsaa, fordi man, som tidligere anført, har fundet rigtigt at bruge dette Aaar i Loven af 26de Marts 1870, og fordi det Udvalg, der i det andet Thing har været nedfat til at drøfte nærværende Lovudkast, enstemmig har søgt at sætte dette Aaar ind i Loven som Grundlag for Tiendeafløsningen.

I Genhold hertil stilles følgende Forandringsforslag:

Til § 1.

Af Kruse, Raben og Steenstrup:

1) I andet Stykke Linie 1 indskydes mellem „tilendebragt“ og „inden“: „snarest muligt og senest“.

Til § 3.

Af Raben og Steenstrup:

2) I Linie 1 forandres „Aaret“ til: „April“.